

af samtlige Biskopper. Disse ni Ord er ikke tilstrækkelige for mig til at forandre mit Syn paa denne Sag. Jeg beklager, at den skal behandles her paa Rigsdagen. Rigsdagen er efter min Mening ikke skikket til at træffe Afgørelse i Spørgsmaal af denne Art. Men nu, da Lovforslaget er forelagt, er det enkelte Medlem nødt til at tage Stilling til Spørgsmaalet.

Hvilket dette Spørgsmaal er, fremgaar klarest, naar vi holder os til det Tilfælde, der har givet Anledning til Lovforslaget, altsaa Vanskeligheden ved at faa Præsteembedet i Vaalse besat paa sædvanlig Vis. Spørgsmaalet er dette: Kan det forsvares at lade en Præst, der er optraadt som den paagældende, beklæde et Embede indenfor Folkekirken? Biskopperne har ved deres Anbefaling af Lovforslaget besvaret dette Spørgsmaal bekræftende. Jeg mener det modsatte. Den vedkommende Præst har publiceret nogle Særmeneringer. Hvilke disse er, skal jeg ikke komme ind paa her, men kun sige, at de angaar det, der er Hovedhjørnestenen i den kristne Tro, med hvilket denne staar eller falder. Ethvert Menneske kan faa sine Anfægtelser og sine Tvivl, et andet Menneske har ikke Lov til at dømme ham derfor. Ethvert Menneskes redelige Overbevisning og Tro har Krav paa at blive respekteret af andre, selv om disse ikke kan forstaa det Resultat, han er kommet til. Hvis den paagældende Præst derfor havde beholdt sine Særmeneringer for sig selv eller kun drøftet dem med sine nærmeste, havde der, selv om dette ganske vist havde været uheldigt for hans Præstegerning, ikke været nogen Anledning til at skride ind imod ham. Han maatte afgøre med sin egen Samvittighed, hvor længe han mente at kunne forsvare at være Præst i Folkekirken. Men hvad han ikke har Lov til — thi her er det nødvendigt at stille strengere Førdringer til Præster i Folkekirken end til læge Medlemmer af samme —, det er, naar han kommer udenfor Kirken, saa at udbasunere, at han ikke tror paa Sandheden af de Handlinger, han har forrettet i Kirken. Det er undertiden sagt om Præster, at de kun prædiker, som de gør, fordi de er betalte for det. En større Fornærmelse kan ikke tilføjes nogen Præst. Og for en Præst, der som den, her er Tale om, er nødt til at lade en saa fornærmende Beskyldning sidde paa sig, er det ganske umuligt at være det, som han ifølge sit Embede skal være, en Støtte, Vejleder og Raadgiver i den Sag, som er den vigtigste baade for

Tid og Evighed. Han vil tværtimod vække Forargelse, Tvivl, Uro og Bekymring hos mangfoldige, og det er vel ikke derfor, vi har en Folkekirke. Det er mig ufatteligt, at nogen kan tro, at man har Lov til at vente, at der kan komme noget godt ud af at beholde en saadan Mand indenfor Folkekirken. I denne Forbindelse at tale om Kætterforfølgelse, fordi det stilles som en Betingelse for, at en Mand kan være Præst i Folkekirken, at han optræder ærligt og med Takt og Sømmelighed, er ganske misforstaaet. Saafremt en Mand som den paagældende bliver taalt som Præst i Folkekirken, er det ikke det rette Udtryk at kalde denne taalsom og rummelig, nej, den rette Betegnelse er da: uværdig og uredelig. Og mon det dog ikke vilde være for dyr en Pris at betale for at berede Plads indenfor Folkekirken for Præster af den Kategori?

Lovforslaget maa betragtes som et Kompromis. Men er der noget Sted, hvor Kompromisser er forkastelige, er det i Spørgsmaal af denne Aar. Her maa gælde et Enten—Eller. Enten kan vedkommende Mand blive Præst i Folkekirken efter de gældende Regler, eller han kan det ikke (*Konseilspræsidenten* [Zahle]: Han er det!). Ja, saa blive ved at være det. Et Tredie bør ikke gives. Kan han ikke være det efter de almindelige Regler, saa bør han afskediges. I nærværende Tilfælde bør dette ske med Pension, da Højesteret har udtalt, at vel har han forset sig, men da han har handlet i begrundet god Tro, skal han ikke straffes denne Gang. Spørgsmaalet, om han kan være Præst i Folkekirken, har Højesteret ikke besvaret.

At indskrænke Lovforslaget til kun at gælde Tilfældet i Vaalse er ingen Forbedring. For det første vil det vise sig umuligt at fastholde denne Indskrænkning. Naar der kommer andre Tilfælde af lignende Beskaffenhed, er man nødt til at gaa samme Vej. Og i hvert Tilfælde er det, som Lovforslaget tilsigter, saa forkert, at man ikke har Lov til at gøre det en eneste Gang. Jeg anser Lovforslaget for saa umuligt, at jeg vilde ønske, at Landstinget havde afvist det med det samme. Det kommer nu formodentlig i Udvalg, og jeg vil da udtale Haabet om, at det der maa faa en kort Proces, og at der ikke maa blive en Stump tilbage af det.

Kirkeministeren (Povlsen): Da det er stillet i Udsigt, at Lovforslaget vil blive henvist til et Udvalg, skal jeg ikke komme dybere ind paa Enkelthederne, men kun